

Arrest

nr. 129 365 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 1 juli 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 september 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op

medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 26 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.07.2010 bij onze diensten werd ingediend door:

[B.B.] [...]

nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.09.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze

samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, Decision, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 6 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"In artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld :

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan [...] een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde."

In artikel 9ter Vreemdelingenwet is duidelijk sprake van een ziekte die :

- een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit,*
- een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*

In het advies van de arts-adviseur d.d. 4.9.2013 wordt gesteld :

"Uit de standaard medische getuigschriften d.d. ... blijkt dat de beschreven psychotische depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Daarenboven wordt deze aandoening inmiddels reeds gedurende meer dan 2 jaar behandeld door middel van psychotherapie en psychofarmaca, hetgeen actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren. Het risico op suïcide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst,

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in paragraaf 1, eerste lid van artikel 9ter van 15.12.1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

[In] [d]it medisch advies dat door de arts-geneesheer van verwerende partij [...] zo goed als altijd standaard gegeven wordt in een dossier van medische regularisatie dat gebaseerd is op psychische aandoeningen wordt enerzijds gesteld dat de psychotische depressie enerzijds geen actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeken, dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoening na een periode van enkele maanden in gunstige zin evolueert.

Verder wordt gesteld dat na een therapie en medicatie na een periode van twee jaar verzoeker alleszins op een normale manier moet functioneren.

Deze vaststellingen van de arts-adviseur zijn louter veronderstellingen en houden geen rekening met de 8 medische getuigschriften die door verzoeker werden meegedeeld vanaf zijn aanvraag op 1.7.2010 tot en met 14.5.2013.

In al deze attesten blijft de behandelende psychiater van het Stuivenberg Ziekenhuis in Antwerpen, Dokter [K.C.], uitdrukkelijk vermelden dat verzoeker lijdt aan een ernstige psychiatrische depressie waarvan de noodzakelijke behandeling levenslang zal zijn. Tevens vermeldt de psychiater dat bij stopzetting van de behandeling er herval zal zijn. Er wordt vermeld dat de evolutie van de aandoening ongunstig zal zijn.

Er moet opgemerkt worden dat de psychiater in de eerste "medische getuigschriften", o.m. op 25.7.2011 nog schreef dat de evolutie en prognose gereserveerd was.

Telkens vermeldt de psychiater dat psychiatrische follow-up noodzakelijk is en in de meest recente "medische getuigschriften" vermeldt de psychiater dat mantelzorg medisch aangewezen is.

Verzoeker is therapietrouw en is reeds vanaf 2010 tot op heden in behandeling bij dezelfde psychiater en de "medische getuigschriften" van de psychiater zijn volledig in tegenspraak met het besluit van de arts-adviseur.

Hieruit blijkt wel degelijk dat de aandoeningen een reëel risico inhoud[en] voor zijn leven of zijn fysieke integriteit. Hieruit blijkt ook zeer duidelijk dat de ziekte niet spontaan evolueert in gunstige zin na een aantal maanden. Verder blijkt ook duidelijk dat na twee jaar behandeling er geen voldoende zelfredzaamheid is om normaal te functioneren.

De arts-adviseur schrijft tevens dat het risico op suicide van louter speculatieve aard is. Nochtans schrijft de psychiater in het "medisch getuigschrift" dd. 15.10.2013 bij de eventuele gevolgen en complicaties van stopzetting van de behandeling : ogenblikkelijke herval met complicaties, zelfdestructie en suïciditeit.

In de bestreden beslissing d.d. 5.9.2013 wordt het advies van arts-adviseur overgenomen.

Verzoeker herhaalt dezelfde argumenten zoals hoger gebruikt in de kritiek op het advies van de arts-adviseur.

In het "medisch getuigschrift" d.d. 25.10.2013 vermeldt de psychiater dat het gaat om een : "ernstige geïnstalliseerde therapie intrinsieke depressie met permanente suïcidale ideatri" en stelt zij volgende diagnose : "ernstige geïnstalliseerde depressie (melancholie, angst, suïcidale dreiging).

Verzoeker is van mening dat hogervermelde wetten wel degelijk geschonden zijn."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfs-machtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde wetsbepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoeker stelt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in het geval er hem een dossier wordt voorgelegd waarin sprake is van een psychische problematiek bijna steeds hetzelfde standpunt inneemt, doch toont hiermee niet aan dat deze arts zijn situatie niet correct analyseerde of geen rekening hield met de neergelegde medische getuigschriften.

Daarnaast zet verzoeker uiteen dat uit de door hem voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat hij aan een ernstige depressie lijdt die een levenslange behandeling vereist, met een risico op herval indien de behandeling wordt stopgezet. Hij betoogt ook dat de arts die hij consulteerde aangaf dat deze aandoening verder ongunstig zal evolueren en dat mantelzorg medisch aangewezen is. Met deze toelichting toont hij echter niet aan dat het standpunt van de door verweerder aangestelde controlearts dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet incorrect is of dat diens advies door enig gebrek is aangetast. Het feit dat verzoeker een depressie heeft waarvoor hij levenslang zal moeten worden behandeld en die ongunstig zal evolueren impliceert immers niet dat door een controlearts automatisch moet worden aangenomen dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang komen of dat verzoeker in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen indien hij niet langer kan beschikken over de behandeling die hij in België krijgt. De ambtenaar-geneesheer heeft er in voorliggende zaak trouwens op gewezen dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en dat het risico op zelfmoord van louter speculatieve aard is. Ten overvloede merkt de Raad op dat de stelling van de psychiater die verzoeker consulteerde dat mantelzorg om medische redenen aangewezen is op geen enkele wijze wordt onderbouwd en dat deze bewering moeilijk verenigbaar is met de vaststelling dat verzoeker een aanvraag indiende om in België te worden tewerkgesteld en dat hij als vrijwilliger actief is bij het Zorgbedrijf Antwerpen, waarbij hij zelf andere personen bijstaat.

Waar verzoeker nog duidt dat hij therapietrouw is en reeds jaren bij dezelfde psychiater in behandeling is moet worden geduurd dat de ambtenaar-geneesheer deze gegevens in overweging heeft genomen en heeft gesteld dat de behandeling die verzoeker kreeg *“actueel zou moeten geleid hebben tot genezing of alleszins tot een status van voldoende zelfredzaamheid om normaal te functioneren”*. De vaststelling dat verzoeker in staat is om normaal te functioneren vindt steun in het administratief dossier. Uit deze stukken blijkt immers dat verzoeker in staat is cursussen te volgen en te werken, dat hij veel sociale

contacten heeft en dat hij wordt omschreven als een gastvrij, dynamisch, voorkomend en vriendelijk persoon die gemakkelijk contacten legt, goed kan samenwerken en zich houdt aan afspraken.

Inzake het voorgehouden risico op suicidaliteit heeft de ambtenaar-geneesheer zoals reeds aangegeven, na lezing van de aangebrachte medische getuigschriften, gesteld dat dit risico louter speculatief is en dus niet kan worden weerhouden. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze analyse en verwijst naar een medisch getuigschrift dat werd opgesteld op 15 oktober 2013 waarin wordt vermeld dat een stopzetting van zijn behandeling zou kunnen leiden tot herval met zelfdestructie en suicidaliteit als mogelijke complicaties. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder of de door hem aangestelde controlearts kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een attest dat pas weken later werd opgesteld. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd om te stellen dat verweerder de motiveringsplicht of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Bovendien zet verzoeker niet uiteen waarom hij meent dat uit de vermelding in een medisch getuigschrift dat suicidaliteit een complicatie kan zijn bij de stopzetting van de behandeling die hij krijgt zou blijken dat de vaststelling dat het risico op zelfmoord louter van speculatieve aard is niet correct zou zijn.

De Raad benadrukt voorts dat het aan de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer is om het bestaan van reëel risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te beoordelen en dat het feit dat een ander arts een aandoening als ernstig omschrijft niet wil zeggen dat de ambtenaar-geneesheer hieruit dient af te leiden dat voormeld reëel risico bestaat.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

3.2.4. De Raad dient er tevens op te wijzen dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK